

Kansallissosialisten Uutislehti

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1155

04.05.2025 (136)

Hitler sodassa : Mitä *todella* tapahtui?

kirjoittanut A.V. Schaerffenberg

Osa 2

Luku 1: Kuka todella aloitti sodan?

Jokainen, joka heiluttaa sodan soihtua Euroopassa, ei voi toivoa muuta kuin kaaosta."

Adolf Hitler, 3. elokuuta 1939

Vaikka perinteiset historioitsijat pitävät häntä yleisesti toisen maailmansodan yksinomaisena aiheuttajana, Adolf Hitler oli siihen rooliin täysin sopimaton sekä henkilökohtaisesti että ideologisesti. Ensimmäisen maailmansodan aikana hän oli tavallisena sotilaana todistamassa läheisten toveriensa väkivaltaista kuolemaa ja joutui itse piinallisen sinappikaasuhyökkäyksen uhriksi, jonka seurauksena hän oli vähällä menettää näkönsä. Neljä vuotta rintamalla vei hänet kasvokkain juoksuhaudoissa käytävän sodan sanoinkuvaamattomien kauhujen kanssa, ja hän ei koskaan toivonut kokemuksen toistuvan itselleen tai maanmiehilleen.

Välirauhan jälkeen hän kehitti kansallissosialismin, jonka keskeinen periaate on

arjalaisen ihmiskunnan säilyttäminen. Hitler opetti, että kaikki valkoiset ihmiset ovat kansallisuudesta riippumatta saman rodun veljiä ja sisaria. Näin ollen arjalaisten väliset sodat ovat veljestappavia konflikteja, joita on vältettävä. Hitler valitti, että sodassa parhaat yksilöt ovat sotilaita, jotka kaikkein vapaimmin antavat henkensä maansa puolesta, mikä köyhdyttää yhteiskuntaa menettämällä sen arvokkaimmat jäsenet. Saksan liittokansleriksi valintansa jälkeen Hitlerin tärkein intohimo ei ollut maansa uudelleen militarisointi vaan sen sosiaalinen uudistaminen. Erityisesti kulttuurin uudistaminen kiehtoi häntä, ja hän halusi viettää loppuelämänsä uudistamalla saksalaisia kaupunkeja. Kun sota tuli, hän piti sitä harhautuksena todellisesta mielenkiinnon kohteestaan ja pahoitteli usein, ettei hänellä ollut enemmän iloa julkisten rakennushankkeiden toteuttamisesta. Kuten hän selitti useaan otteeseen jopa konfliktin aikana: "Olen innokas rakentaja, mutta vastahakoinen kenraali", mikä tuskin luonnehtii sitä "maailmanvalloittajan" roolia, jonka hänen vihollisensa hänelle antoivat.

Hitler oli kuitenkin erittäin kiinnostunut kansainvälisistä asioista, erityisesti kun ne koskivat suoraan Neuvostoliiton uhkaa. Kolmas valtakunta ja fasistinen Italia toimisivat yhdessä keskeisenä "akselina", jonka ympärille muut mantereiden kansat voisivat ryhtymään ja vahvistaa keskieuropalaista selkärankaa. Keisarillinen Japani hillitsi kommunismin leviämistä Aasiassa, ja liitto Britannian kanssa yhdisti maailman suurimman merivoiman ja sen voimakkaimman armeijan, Saksan puolustusvoimat, Wehrmachtin. Näin Neuvostoliiton kolossi romahtaisi ilman sodan tarvetta. Näin hän toivoi.

Kun vihamielisyyksiä ei enää voitu välttää, Hitler kuitenkin tarttui tilaisuuteen. Hänen omakohtainen kokemuksensa länsirintamalla yli kaksikymmentä vuotta aiemmin oli opettanut häntä niin kuin mikään muodollinen sotilaskoulutus ei olisi voinut. Lisäksi hänen sodanjälkeiset poliittiset kampanjansa - joissa painotettiin toistuvasti joukkotoimintaa - käytiin itse kuin taistelukampanjat. Adolf Hitlerin luontaiset lahjat olivat kuitenkin kiistatta tärkeimpiä tekijöitä, jotka vaikuttivat hänen johtajuuteensa 1900-luvun ja ehkä kaikkien aikojen suurimpana sotapäällikkönä. Lukuisat esimerkit hänen ylivoimaisista kyvyistään, jotka mainitaan tässä historiassa, korostavat Hitlerin kiistatonta asemaa toisen maailmansodan merkittävimpänä strategina ja johtajana. Tyypillisiä esimerkkejä ovat hänen oma suunnitelmansa Belgian Eben Emaelin linnakkeen valtaamiseksi, jota ilman koko läntinen kampanja ei olisi ollut mahdollinen, ja hänen yksin tekemänsä Saksan armeijoiden pelastaminen alkutalvesta 1941, kun koko itärintama oli romahtamaisillaan. Nämä ja monet muut sotilaalliset saavutukset olivat vertaansa vailla, niin että on mahdotonta kuvitella kenenkään muun johtajan, niin akselivaltion kuin liittoutuneidenkin, onnistuneen niissä.

Tämä ei tarkoita sitä, ettei hän olisi koskaan tehnyt virheitä. Hitler sanoi

itsestään juuri ennen onnistunutta hyökkäystä Ranskaan keväällä 1940: "Herra Churchill ilmoitti äskettäin radiolähetyksessä, että hän laski 16 virhettä, jotka olen tehnyt tähän mennessä tässä sodassa. Hän on väärässä. Olen tehnyt ainakin kaksi kertaa enemmän virheitä kuin mitä tiedän! Mutta jos herra Churchill ja hänen seuraajansa ovat tehneet vain yhden virheen, niin se on paljon pahempi kuin yksikään minun tekemäni virhe; nimittäin se, että he aloittivat tämän sodan, jonka on väistämättä päätyttävä, sen lopputuloksesta riippumatta, brittiläisen imperiumin hajoamiseen."

Hitlerin pahin virhe, kuten hän myöhään myönsi, oli se, että hän luotti Saksan yleisesikuntaan. Koska hän oli sanansa mittainen mies, hän ei voinut kuvitella, että kukaan muu, varsinkaan saksalainen upseeri, toimisi häpeällisesti. Vastuu vuoden 1945 lopullisesta tappiosta oli kuitenkin ensisijaisesti eräillä saksalaisilla kenraaleilla, pahimmalla petturilaumalla, joka on koskaan kohdannut mitään maata. Toisin kuin länsiliittoutuneiden kollegansa, Hitler ei syntynyt hopealusikka suussaan. Rikkaus, sosiaalinen asema, tavanomainen politiikka ja henkilökohmainen valta tai arvovalta - juuri ne asiat, jotka olivat F.D.R:n ja Churchillin pakomielle - torjuivat hänet. Samaan aikaan kun Roosevelt seurusteli New Yorkin talouseliitin kanssa Hyde Parkissa, köyhä Hitler myi akvarellejaan Wienissä muutamalla floriinilla. Myöhemmin, kun Hitler vaaransi henkensä nimettömänä sotilaana länsirintamalla, Churchill lähetti Lontoon sisäministeriön turvasta tuhansia australialaisia turhaan joukkomurhattavaksi Gallipolin rannoilla, ja Stalin oli ryöstäjä tsaarin Venäjällä.

Hitler on yhdistetty kansan mielissä niin pitkään pahimpaan tyranniaan, jonka maailma on koskaan tuntenut, että jokainen, joka saa tietää totuuden hänen hallinnostaan, hämmästyttävä poikkeus. Hänen tarkastelemisensa oman aikansa kontekstissa selventää paljon. Ensimmäisen maailmansodan loppuun asti Saksa hallitsi vanhentunut monarkia. Sen päättyessä maa joutui repimään itseään marxilaisiksi kutsuvien tahojen, jotka pitivät Saksaa vain Neuvostoliiton jakkarana, kapitalististen konservatiivien, jotka olivat kiinnostuneempia varallisuutensa kuin rotunsa säilyttämisestä, ja kabaree-demokraattien, jotka heittäytyivät 20-luvun "ihastuttavassa dekadenssissa", välille. Lyhyesti sanottuna Saksassa ei yksinkertaisesti ollut hyvän hallinnon perinnettä.

Kun Hitleristä tuli liittokansleri, hänellä ei ollut mitään ennakkotapausta, jonka varaan hän olisi voinut perustaa järkevän hallinnon, mutta hänen kansakuntaansa vallinnut kaaos huusi, että hänen tilalleen oli luotava uusi julkinen järjestys. Hänen ainoat vaihtoehdot olivat autoritaarinen hallinto tai yhteiskunnan hajoaminen. On totta, että hän oli yksi historian mahtavimmista miehistä, mutta ei hänen hallussaan olleiden hallitusvaltuuksien tai hänen käytössään olleiden asevoimiensa vuoksi, vaan hänen kansansa ylivoimaisen omistautumisen vuoksi. Kansalaiset

eivät rakastaneet ketään toista ihmistä enemmän. Hän ei myöskään hallinnut ilman heidän suostumustaan. Olivathan he valinneet hänet valtaan lailliseksi edustajakseen. Sen jälkeen hän kuuli heitä aina tärkeimmistä rauhanajan päätöksistään kansanäänestyksillä, joissa heitä pyydettiin äänestämään hänen politiikkansa puolesta tai sitä vastaan. Kansainväliset valvontakomissiot, joista osa oli peräisin Saksalle vihamielisistä maista, valvoivat niiden rehellisyyttä, ja näissä kansanäänestyksissä 90 prosenttia äänestäjistä hyväksyi kansallissosialistisen hallinnon johdonmukaisesti, ja useimmiten jopa yli 90 prosenttia äänestäjistä, useimmiten tämän prosenttiosuuden yläpäässä. Esimerkiksi 4. joulukuuta 1938 pidetyissä Sudeettimaiden vaaleissa annetuista 2,94 miljoonasta äänestä 2,64 miljoonaa ääntä (98,8 %) meni NSDAP:lle. Aiemmin samana vuonna, kun Hitler kysyi Itävallan kansalta, halusivatko he liittyä osaksi Kolmatta valtakuntaa, 99,7 prosenttia vastasi myöntävästi.

Yksikään demokraattinen poliitikko maapallolla ei ole koskaan ennen eikä sen jälkeen saavuttanut tällaista suosiota. Ymmärrettävästi heidän syvään juurtunut vihansa tätä äärimmäisen suosittua miestä kohtaan perustui henkilökohtaiseen kateuteen. Roosevelt, Churchill, Clinton, Bush ja kaikki muut juutalaisten etumiehet eivät koskaan pystyneet saavuttamaan kuin murto-osan siitä kannatuksesta, jonka Adolf Hitler sai kansalaisiltaan. Jos demokratia on "kansan kansanvaltaa", niin hän oli "demokraatti" sen varsinaisessa merkityksessä. Kuten hän itse kysyi: "Missä muissa maissa on samanlaista 'demokratiaa'?" Missä muualla kansa ja johto, kansakunta ja hallitus ovat sulautuneet niin täydellisesti yhteen ja seisovat niin lähellä toisiaan?" Silti, kuten Führer teki "pöytäpuheessaan" selväksi, hän piti Kolmannen valtakunnan populistista valtiota siltana kohti visioitua rotuautoritääristä tasavaltaa, jonka esikuvana oli Yhdysvaltain perustuslaki maahanmuutto- ja kansalaistamislainsäädäntöineen, jota hän niin suuresti ihaili. Traagista kyllä, tuon vapauden vision tuhosivat ulkomaalaiset, jotka pitivät joukkotuhoa parempana kuin poliittista vapautta.

Mikään ei ehkä kuvaa paremmin akselivaltion ja liittoutuneiden johtajien välisiä eroja kuin vertailu heidän sodan aikana vaihtamiensa lahjojen välillä. Mussolini sai Hitleriltä 59-vuotissyntymäpäivänsä kunniaksi vuonna 1942 hienosti sidotun, täydellisen kokoelman 1800-luvun suuren filosofin Friedrich Nietzschen teoksia. Samana vuonna Franklin Roosevelt lähetti Winston Churchillille syntymäpäivänään laatikollisen bourbonia.

Vain kuusi vuotta ennen kuin hänen maansa julisti sodan Kolmannelle valtakunnalle, kun *London Timesin* toimittaja kysyi häneltä, mitä hän ajatteli Adolf Hitleristä, Churchill vastasi, että jos Englantia joskus kohtaisivat samanlaiset katastrofit kuin Saksaa koettelivat, hän rukoilisi Jumalalta Führerin kaltaista nerokasta miestä johtamaan Britannian kansaa kohti sen pelastusta. Vielä hämmästyttävämpää on,

että edellisellä vuosikymmenellä Churchill kirjoitti Lontoon arvostettuun *Illustrated Sunday Herald* -lehteen pitkän artikkelin (8. helmikuuta 1920), jossa hän kuvasi kommunismia juutalaisten terroristien johtamaksi murhanhimoiseksi tyranniaksi, jonka vallankumoukset on häikäilemättömästi tukahdutettava missä tahansa maassa.

Samalla vuosikymmenellä hän julisti: "Sivistyneen maailman velvollisuus on valloittaa Venäjä takaisin. Neuvostoliitto ei edusta Venäjää. He edustavat kansainvälistä käsitettä, joka on täysin vieras ja jopa vihamielinen sille, mitä me kutsumme sivistykseksi. Venäjän voittaminen sotilaallisesti ja moraalisesti olisi liian raskas tehtävä ensimmäisen maailmansodan voittajille yksin, ja koska meidän on tehtävä se, teemme sen yhdessä Saksan kanssa. Saksa tuntee Venäjän paremmin kuin kukaan muu. Se on hänelle suuri tilaisuus. Mikään ei ole mahdollista Euroopassa ilman Saksaa, kaikki on mahdollista sen kanssa." Kun Hitler kuitenkin tarttui hänen ehdotukseensa ja käytti "suurta tilaisuutta" hyökkäämällä Venäjälle, Churchill tuomitsi hänet "hyökkääjäksi" ja lähetti sotilaallista apua Neuvostoliitolle, jota hän väitti halveksivansa.

Näistä hämmentävistä epäjohdonmukaisuuksista huolimatta tavanomaiset historioitsijat jättivät huomiotta hänen alle kaksikymmentä vuotta ennen toista maailmansotaa julkaisemansa kommunismin- ja jopa juutalaisvastaiset lausunnot ja pitivät häntä edelleen yhtenä 1900-luvun maineikkaimmista sankareista, koska hän vastusti tinkimättömästi Adolf Hitleriä ja kaikkea, mitä Saksan johtaja edusti. Ehkä Churchillin ristiriitaista persoonallisuutta voidaan ymmärtää hänen elinikäisen alkoholisminsa yhteydessä. Yksi hänen mieleenpainuvimmista sutkauksistaan tuli vastauksena erälle parlamentin naisjäsenelle, joka valitti katkerasti, että Churchill toi häpeää tuolle ylhäiselle elimelle esiintymällä usein päihtyneenä. Hän väisti taitavasti naisen esiin nostaman kysymyksen ja julisti: "Huomenna olen selvin päin. Mutta te, madame, olette yhä ruma!"

Eräässä samankaltaisessa kohtaamisessa Lady Astor, joka oli hiljattain saanut tietää hänen roistomaisuutensa laajuudesta, puhutteli häntä: "Jos olisin vaimosi", hän sanoi hänelle, "laittaisin myrkkyä viskiinne!". "Ja jos olisin miehesi", mies kääntyi häntä vastaan, "minä joisin sitä!". "Ja jos olisin miehesi", mies kääntyi häntä vastaan, "minä joisin sitä!"

Jopa hänen paras ystävänsä Franklin Roosevelt kutsui häntä ylimielisesti "tuoksi juopuneeksi pummiksi". Vieraillessaan Britannian pääministerin luona kesällä 1940 Sumner Wellesin kerrottiin löytäneen hänet sekavassa, alkoholisoituneessa humalassa. Churchillin tunne-elämän epävakautteen saattoi vaikuttaa Churchillin poliittisesti ongelmallinen syntyperä, jonka hän pyrki pitämään salassa. Hänen äitinsä oli amerikanjuutalainen Jenny Jerome. Kun Franklin Rooseveltin juutalainen tausta otetaan lisäksi huomioon liittoutuneiden ylimmässä johdossa, sen

rodullinen identiteetti ja Hitlerin lähtemättömän vihan alkuperä tulevat selväksi.

On totta, että Churchillin henkilökohtainen käytös ylitti usein eksentrisyyden rajat ja lähenteli todellista hulluutta, kuten hänen mielipuolinen mieltymyksensä naisten alusvaatteiden käyttämiseen ja alastomaan ekshibitionismiin. Esimerkiksi vieraillessaan Washingtonissa vuonna 1942 hän kohtasi säikähtäneen FDR:n täysin alasti selittäen vain: "Näettehän, herra presidentti, minulla ei ole teiltä mitään salattavaa!". Eräässä myöhemmässä tilaisuudessa pääministeri oli niin liikuttunut brittiläisten pommikoneiden matalalla lentämisestä harjoitustehtävän aikana, että hän riisui kaikki vaatteensa ja juoksi sitten kiljuen alasti tamarackin poikki RAF:n upseerien ja lentokoneyhtiöiden johtajien hämmästykseksi. Julkinen tieto tällaisista valitettavista tapauksista salattiin tietenkin kansallisen turvallisuuden ja moraalin vuoksi vielä pitkään vuoden 1945 jälkeen.

Mutta Churchillin motiivina oli patologinen intohimo sotaa ja sen aiheuttamaa inhimillistä tuhoa kohtaan. Casablancan konferenssissa hän pohdiskeli Rooseveltille, että edistystä voidaan saavuttaa vain sodan aikana; rauhassa on vain tyytyväisyyttä, hän väitti. Tohtori Goebbels näki Churchillin 1900-luvun vastineena kreikkalaiselle, joka poltti kauniin Dianan temppelin Efesoksessa vuonna 356 eKr. vain tehdäkseen itsensä kuolemattomaksi; pääministeri oli "tuhon tekijä". Hän jää varmasti historiaan Euroopan Herostratuksena, joka kykenee säilyttämään nimensä vain tuhoamalla sen, mitä monet sukupolvet ovat rakentaneet useiden vuosisatojen aikana" (17. maaliskuuta 1945).

Churchill oli kaukana ihannoidusta mielikuvastaan eettisen käyttäytymisen puolustajana, ja koko hänen uransa rakentui petoksen ja moraalittoman manipuloinnin varaan. Esimerkiksi kesäkuussa 1941 hän antoi Britannian Pohjois-Amerikan salaisen palvelun päällikön Sir William Stephensonin toimittaa Yhdysvaltain ulkoministeriölle kirjeen, jonka väitetään olevan majuri Elias Belmonten laatima ja jossa Bolivian Berliinin sotilasattasea syytettiin juonen johtajaksi, jonka tarkoituksena oli kaataa LaPazin hallitus Hitlerin avulla ja perustaa natsien nukkevaltio Etelä-Amerikkaan. Vaikka Stephenson oli keksinyt kirjeen kokonaan, Yhdysvaltain lehdistö ja Rooseveltin hallinto hyväksyivät sen kritiikittömästi aidoksi, minkä vuoksi viaton bolivialainen majuri erotettiin kunnioittomasti ja hänen harhaanjohdetut maanmiehensä julistivat sodan Saksalle.

Bolivian saksalainen väestö oli sen jälkeen neljän vuoden ajan vangittuna olosuhteissa, joista Etelä-Amerikan vankilat ovat tunnettuja. Samaan aikaan Churchillin petoksen todellinen tavoite oli antaa FDR:lle uusi valmis tekosyy lietsoa Yhdysvaltain yleistä mielipidettä Kolmatta valtakuntaa vastaan. Kovaa vauhtia tämän propagandamenestyksen jälkeen Stephenson väärensi "salaisen natsikartan", jossa esitettiin yksityiskohtaisesti Hitlerin suunnitelmat Etelä-Amerikan valtaamisesta. Yhdysvaltain presidentti nielaisi tämän petollisen asiakirjan

keksityt paljastukset.

Kymmenen vuotta aiemmin, 1930-luvun alussa, Winstonin poliittinen ura oli alamäessä. Randolphin, hänen huonosti toimeentulevan poikansa, ottamat pelivelat uhkasivat konkurssia ja rakkaan kartanon, Chartwellin, menettämistä. Epätoivoissaan hän liittyi "Focukseen", salaseuraan, johon kuului kymmenkunta entistä poliitikkoa, jotka olivat menettäneet mukavat työpaikkansa laman aikana ja jotka olivat päättäneet saada ne takaisin kaikin mahdollisin keinoin. Tietoisina siitä, että nämä työttömät "valtiomiehet" sanoisivat tai tekisivät mitä tahansa päästäkseen takaisin valtaan, juutalaiset kalastivat "Focuksesta" useita ei-juutalaisia silmänlumettajia Saksan suunnitellun tuhoamisensa kulisseiksi. Heidän suurin saaliinsa oli Winston Churchill.

Vuodesta 1936 alkaen "Focuksen" asukkaita rahoittivat runsaasti Amerikan juutalaiskongressi, Lontoon brittiläisten juutalaisten edustajisto ja osaston puheenjohtaja, British Shellin puheenjohtaja Sir Bernard W. Cohen. He maksoivat Churchillille 50 000 puntaa agitaatiosta Hitleriä vastaan, jota hän, kuten edellä mainittiin, henkilökohtaisesti ihaili. Churchillin maine natsien vastaisten asioiden prostituoituna kasvoi. Kuusi vuotta myöhemmin hän kertoi Franklin Rooseveltille olevansa "kiintynyt sionistiseen politiikkaan".

Vuonna 1938 Winston sai 800 000 dollaria ritariksi lyödyltä juutalaiselta plutokraatilta Sir Henry Starchosilta, joka menetti monopoliomistuksensa Itävallassa *Anschlussin* jälkeen. Hänen tehtävänään oli tuomita maan liitto valtakunnan kanssa huolimatta kansainvälisesti valvotuista kansanäänestyksistä, joissa valtaosa itävaltalaisista äänesti Saksan liittymisen puolesta. Samana vuonna Prahan hallitus lähetti kommunistimyönteisen ulkoministerin Jan Masarykin Lontooseen mukanaan 2 miljoonaa puntaa "Focusta" varten ja käskyn sen jäsenille kaataa Neville Chamberlain, jota tšekit pitivät liian pehmeänä Führeriä kohtaan. Saksalaiset saivat tietää Churchillin hyväksyneen ulkomaisia rahoja ja ilmoittivat asiasta Chamberlainille juuri ennen Münchenin sopimusta, joka oli yksi syy sen lopputulokseen Hitlerin eduksi. Mutta Churchillin uusi, tuottoisa ura juutalaisten agendojen palkattuna äänitorvena oli turvattu.

Niin sanotun Lontoon salamaniskun aikana liittoutuneiden lehdistö ylistää Churchillia siitä, että hän seisoj miehuullisesti Englannin kansan rinnalla, jakoi heidän vaaransa ja vaikeutensa ja rohkaisi heitä seuraamaan hänen henkilökohtaista esimerkkiä uhmakkaasta rohkeudesta. Itse asiassa Britannian tiedustelupalvelu tiesi hyvissä ajoin etukäteen jokaisesta saksalaisten ilmahyökkäyksestä ja toimitti tiedot salaa Churchillille, joka pakeni poikkeuksetta yksityiseen turvapaikkaansa maaseudulle. Kukaan muu ei pystynyt välttämään salamaniskua tätä luottamuksellista pakoreittiä pitkin. Kun "kaikki on selvää" -ääni kuului, hän hiipi takaisin Lontooseen, jossa hän patsasteli uutiskameroiden edessä osoittaen kahdel-

la pullealla, sikarin tahrinalla sormellaan *V-merkkiä* voittoa osoittavaa mudraa ja mutisi uhmakkaasti: "Me kestämmme sen!".

Marraskuun 14. päivän iltapäivänä 1940 hän oli juuri lähtenyt Lontoosta välttääkseen Luftwaffen odotetun paluun, kun hänen koodinmurtajiltaan saatu salainen raportti kertoi hänelle, että pommikoneiden seuraava kohde olisi Coventry. Palattuaan pääkaupungin turvaan Churchill asettui uhmakkaasti päämajaansa rakennuksen katolle ja haastoi olemattomat natsit taivaalla puristetuin nyrkein toimittajien ja valokuvaajien edessä. Kuvia pääministerin lannistumattomasta rohkeudesta esiteltiin ympäri maailmaa, samalla kun Luftwaffe pommitti kaukana Coventryä.

Esimerkkinä Churchillin kauhistuttavasta välinpitämättömyydestä brittiläisten siviilien kärsimyksiä kohtaan voidaan mainita, että yöllä 10. toukokuuta 1941 Churchillille ilmoitettiin, että Lontooseen kohdistunut erityisen raskas ilmahyökkäys oli aiheuttamassa ennennäkemätöntä kaaosta. Hänen omien sanojensa mukaan: "Koska en voinut tehdä asialle mitään, menin yksityiseen valkolangashuoneeseen, jossa nautin Marxin veljesten elokuvan katsomisesta." Ihmetyttää, miten maanalaisilla metroasemilla henkensä edestä hortoilevat lontolaiset olisivat suhtautuneet Churchilliin, jos he olisivat tienneet, että sillä välin hän kikatti amerikkalaiselle juutalaiselokuvalle ylellisessä turvassa maaseuturiitissään.

Heinäkuussa 1944 Churchill määräsi pernaruttohyökkäyksen saksalaisia siviilejä vastaan, kun heikentynyt valtakunta oli alle vuoden päässä tappiosta. Hänen kauhistuneet kenraalinsa suostuttelivat hänet luopumaan joukkomurhasta vain muistuttamalla häntä siitä, että Hitler ryhtyisi varmasti vastatoimiin ja lähettäisi perustellusti myrkkyykaasukärjillä varustettuja V-1-lentopommeja Lontoota vastaan. Heiltä kesti kuukauden väittelyt, ennen kuin Hitler saatiin lopulta vakuuttuneeksi siitä, että hänen oli luovuttava arjalaisten kansanmurhasuunnitelmistaan. Kuten hän myöhemmin harmitteli: "Kenraalieni joukossa olevat papit ovat estäneet minua toteuttamasta suunnitelmaani". Jos hänen pernaruttohyökkäyksensä olisi toteutunut, lähes kaikki Euroopan mantereen elävä olento olisi hävitetty, mukaan lukien kaikkien liittoutuneiden ja puolueettomien maiden asukkaat.

Kaikesta verenvuodatusta kohtaan tuntemastaan rakkaudesta huolimatta Churchill oli fyysisen pelkuruuden lisäksi erittäin huono militaristi. Ensimmäisen maailmansodan aikana amiraliteetin päällikkönä hän lähetti tuhansia australialaisia jalkaväkimiehiä kuolemaan turmiolisessa hyökkäyksessä Turkkiin. Gallipolin fiasko ei ollut pelkkä tappio, vaan liittoutuneiden vakava nöyryytys turkkilaisten taholta, joka olisi aiheuttanut kenelle tahansa muulle komentajalle elinkautisen rangaistuksen. Churchill oli kuitenkin enemmän ovela poliitikko kuin sotilasjohta-

ja, ja kaksikymmentäviisi vuotta myöhemmin hän oli jälleen vallassa. Hän toisti mokansa paljon suuremmassa kuoleman mittakaavassa ohjaamalla liittoutuneiden strategian vastoin sekä brittiläisten että amerikkalaisten neuvonantajien kehotuksia siihen, mitä hän väitti olevansa "Euroopan pehmeä vatsanpohja".

Kymmenettuhannet liittoutuneiden sotilaat kaatuivat Italian sotaretkessä, joka tarpeettomasti pitkitti sotaa eikä koskaan tuottanut heille strategista menestystä. Lähes kahden vuoden kärsimysten ja teurastusten jälkeen angloamerikkalaiset joukot olivat yhä jumissa Italiassa, kun Saksa antautui, ja kaikki tämä tapahtui Churchillin vuonna 1943 antamien vakuutusten ansiosta, joiden mukaan ne "saavuttaisivat nopean läpimurron Itävaltaan". Ralph Edwards, Ison-Britannian merivoimien johtaja, joka työskenteli läheisessä yhteistyössä Churchillin kanssa koko sodan ajan, kuvaili Churchillia "epäilemättä yhdeksi historian huonoimmista strategioista" (Irving, *Churchill's War*, Vol. 2, 103).

Churchillin keinotekoisesti ylläpidetty maine vuosisadan suurimpana englanninkielisenä puhujana on vain osa hänen pysyvää petollista imagoaan. Hänen innostavat radiolähetyksensä kehottivat brittejä taistelemaan, kestämaan ja kuolemaan sodassa, jota hän oli jo pitkään valmistellut heitä varten. Suurelta osin näiden innostavien lähetysten ansiosta Britannian kansa sinnitteli pahimmissa olosuhteissa kuusi pitkää vuotta, joiden aikana puoli miljoonaa ihmistä menetti henkensä. Koko tuon ajan hän salasi huolellisesti Hitlerin Britannialle tekemät, enemmän kuin suopeat rauhantarjoukset. Salassa pidettiin myös sen kuuluisan äänen todellinen henkilöllisyys, jonka englantilaiset miehet ja naiset uskottelivat kuuluvan heidän sankarilliselle pääministerilleen. Monia hänelle uskottuja hopeakielisiä lähetyksiä puhui todellisuudessa Norman Shelly, radioselostaja, joka oli valittu sen vuoksi, että hän pystyi matkimaan Churchilliä silloin, kun tämä oli liian humalassa tai krapulassa puhuakseen julkisesti.

Winstonista julkisuudessa annetut kestävät kuvaukset diktatuurin vastustajana ovat ristiriidassa sen kanssa, että Winston halusi luoda, kuten hän ehdotti Rooseveltille 20. toukokuuta 1943, "maailman diktaattorin", joka riistäisi ikuisesti omalta ranskalaiselta liittolaiseltaan kaikki sotilaalliset voimavarat ja alentaisi sodasta eloonjääneet muutamat saksalaiset ikuisen orjuuteen. Maailmanlaajuinen valta oli tarkoitus rajoittaa Britannian imperiumiin, Yhdysvaltoihin ja Neuvostoliittoon. Roosevelt oli samaa mieltä, mutta poikkesi vain siinä, että nimitys "moderaattori" olisi poliittisesti hyväksyttävämpi.

Churchill eli ylikypsään vanhuuteen, lihoi ylellisillä juhlilla, raapusteli sensuroituja, itseään palvelevia historiikkeja ja tahrasi kymmeniä maalauksia, jotka ovat yhtä amatöörimäisiä kuin unohdettuja. Kun hän lopulta kuoli vuonna 1965, hän jätti jälkeensä ohjeet räikeistä hautajaisista, joissa määrättiin muiden suuruudenhulluuden piirteiden ohella, että kaikki nosturit Temmesin rannalla

laskettaisiin alas, kun hänen ylisuuri arkkunsa kelluisi ohi. Kuten Shakespearen *Myrskyssä*, koko Britannian kansa olisi saattanut huudahtaa tuolloin: "Mikä kolminkertainen ääliö olinkaan, kun pidin tätä juoppoa jumalana ja palvoin tätä typerää hölmöä!".

Churchillin tavoin F.D.R. oli suhdetoiminnan mestari. Hän tiesi, miten hän sai äänestäjät tuntemaan itsensä "amerikkalaisena maanmiehenä", ja hänen säännölliset radiolähetyksensä, niin sanotut "takkatulijuttelunsa", oli huolellisesti järjestetty korostamaan hänen nöyrää, kotimaista, "omenapiirakkaa" muistuttavaa persoonansa. Hitler ja kansallissosialismi kiinnostivat F.D.R.:ää vähääkään ennen vuotta 1937. Oli vaalivuosi, ja lipevä poliitikko pelkäsi, että hänen julkinen elämänsä päättyisi yhden kauden presidentiksi. Neljä vuotta aiemmin hän oli astunut Valkoiseen taloon vakuuttaen amerikkalaisille mahtipontisesti, että hän lopettaisi suuren laman. Hänen demokraattiset ohjelmansa, jotka olivat täynnä korruptiota, eivät kuitenkaan johtaneet mihinkään, ja kansallinen työttömyys oli edelleen kasvussa. Kuten Führer sanoi Rooseveltista: "Jos hänen talouspolitiikkansa olisi jatkunut loputtomiin rauhan aikana, ei ole epäilystäkään siitä, että ennemmin tai myöhemmin se olisi kaatanut tämän presidentin kaikesta hänen dialektisestä nokkeluudestaan huolimatta."

On selvää, että F.D.R:n ura oli riippuvainen maan taloudellisesta terveydestä. Hän ymmärsi lopulta, että ainoa tapa saada maa takaisin jaloilleen oli käynnistää tuotanto, ja nopein keino oli massiivinen asetuoanto. Jotta amerikkalaisten tehtaiden muuttaminen asetehtaiksi olisi perusteltua, tarvittiin kuitenkin vakava uhka tai ainakin sen illuusio. Tuoreena vihollisena Saksa oli sopiva uhka. Amerikan lehdistöä ja elokuvateollisuutta hallitsevat juutalaiset olivat innoissaan voidessaan toimia Rooseveltin uskollisimpina propagandisteina. Yhdessä Rooseveltin hälyttävän retoriikan kanssa natsien vastaisten Hollywood-elokuvien runsaus ja Hitlerin vastainen väsymätön sanomalehtiagitaatio synnyttivät lopulta sellaista kansallista hysteriaa, että hyökkäys näytti välittömältä. Tässä keinotekoisessa pelon ilmapiirissä presidentti pystyi ajamaan paisuneet sotilasmenonsa läpi kongressissa, jota äänestäjien levottomuus pelotteli. Nostamalla meteliä natsi-Saksan (joka ei ollut Teksasia suurempi) Yhdysvalloille aiheuttamasta tappavasta uhasta presidentti onnistui harhauttamaan huomion pitkittyneestä ja pahenevasta lamasta, jota hän ei kyennyt ratkaisemaan.

Vaikka hänen paniikkia herättänyt asevalmistuksensa alkoi vauhdittaa kansallista tuotantoa, aseet ovat helposti pilaantuvia tavaroita, joita on käytettävä, muuten ne ruostuvat ja vanhentuvat teknisen kehityksen myötä. Tätä varten Roosevelt tarvitsi sotaa. Euroopassa toimivan kelluvan agenttinsa William C. Bullittin välityksellä hän antoi salaisia lupauksia, joiden mukaan Varsovan poliitikot voisivat luottaa liittoutuneiden aseelliseen väliintuloon, jos he provosoivat sotilaal-

lisen yhteenoton Kolmannen valtakunnan kanssa. Näin puolalaisia huijattiin kuvittelemaan, että he voisivat mässäillä halvalla voitetun voiton juhlissa, ja he saivat aikaan vihollisuudet (kuten jäljempänä kuvataan), jotka kostautuivat heille pahimmalla mahdollisella tavalla. Mutta sodan alkaessa Euroopassa Rooseveltin osallistumissuunnitelmat saivat vakavan takaiskun, kun kansalliset mielipidetutkimukset osoittivat, että suuri enemmistö amerikkalaisista vastusti Yhdysvaltojen osallistumista mihin tahansa sotaan, jollei sitä vastaan hyökätä tahallisesti. Täydellisenä poliitikkona Roosevelt kampanjoi tarmokkaasti vuoden 1941 presidentinvaaleissa suosituksen "rauhanohjelman" puolesta.

Samaan aikaan hän manööveröi jatkuvasti provosoidakseen Hitleriä julistamaan sodan Yhdysvalloille antamalla sotalaivoja kuninkaalliselle laivastolle, lähettämällä tarvikkeita Englantiin amerikkalaisilla rahtialuksilla, joita Yhdysvaltain laivaston hävittäjät saattoivat, ja jopa avustamalla suoraan Britannian sotilasoperaatioita. Räikeimpiä esimerkkejä oli *Bismarckin* sijainti, jonka Yhdysvaltain laivaston PBY-merilentokone ilmoitti radiolla briteille, jotka eivät olleet aiemmin pystyneet löytämään sitä, ja jonka avulla he pystyivät upottamaan saksalaisen taistelulaivan raskain tappioin. Samassa kuussa Roosevelt valittiin, ja äänestäjät olivat vakuuttuneita siitä, että Roosevelt oli päättänyt pitää maansa erossa Euroopan konfliktista, ja hän antoi laivastolleen käskyn "tulittaa akselivaltion sota-aluksia aina ja kaikkialla, missä ne havaitaan". Tämä ylitti kaikki muut Yhdysvaltain puolueettomuuden loukkaukset ja oli sodanjulistus. Hitler kieltäytyi silti itsepäisesti tarttumasta syöttiin.

Roosevelt lupasi 9. elokuuta 1941 Atlantin peruskirjan konferenssissa luottamuksellisesti Churchillille, että hän "työskentelisi sellaisen välikohtauksen eteen", joka vetäisi Amerikan sotaan vastoin useimpien maanmiestensä tahtoa. Myöhemmin Winston raportoi kuningas Yrjö VI:lle, että presidentin strategiana ei ollut julistaa sotaa vaan provosoida se aiheuttamalla välikohtaus. Edellisenä lokakuun 30. päivänä F.D.R. oli tosissaan intonoinut kansallisessa radiossa: "Ja kun puhun teille, äidit ja isät, annan teille vielä yhden vakuutuksen. Olen sanonut tämän ennenkin, mutta sanon sen yhä uudelleen ja uudelleen ja uudelleen: Poikianne ei lähetetä mihinkään ulkomaan sotaan!" Vielä nykyäänkin ainakin jotkut amerikkalaiset tutkijat ymmärtävät Gore Vidalin tavoin, että "Roosevelt valehteli saadakseen meidät sotaan Hitleriä vastaan, mistä monet ihmiset olivat ja ovat pedon luonteen huomioon ottaen iloisia, että hän teki sen."

Turhautuneena ja huolestuneena siitä, että hänen uhkakuviin perustuva taloutensa aiheuttaisi uuden, vielä vakavamman taloudellisen romahduksen, jos Yhdysvallat ei pääsisi pian mukaan taisteluihin, presidentti koputti sitä, mitä historioitsija Harry Elmer Barnes kutsui "sodan takaoveksi". Se avautui Saksan anti-komintern-kumppanille. Samassa Atlantin peruskirjan konferenssissa Churchill ja

Roosevelt ilmaisivat yhteisen halunsa hyökätä Japaniin, joka oli tuolloin vielä puolueeton valtio, elokuun 1941 jälkeen. Cordell Hull ja muut presidenttiä ympäröivät poliittiset "kyllä-miehet" taputtivat heidän suunnitelmalleen, mutta hänen sotilasneuvonantajansa vahvistivat, että Amerikka olisi sotilaallisesti kykenemätön riskeeraamaan vihollisuuksia ennen loppusyksyä.

Jo aiemmin, 26. heinäkuuta 1941, FDR oli asettanut japanilaisia vastaan kansainvälisen öljynvientikiellon, koska nämä olivat hyökänneet Kiinaan, mikä ei tietenkään kuulunut FDR:n toimivaltaan, koska Yhdysvalloilla ei ollut siellä minkäänlaisia etuja. Hänen toimensa oli taloudellinen tappava hyökkäys, koska Japanin teollinen olemassaolo oli täysin riippuvainen ulkomaisesta tuontiöljystä. Asiantuntijat Tyynen valtameren molemmiin puolin laskivat, että japanilainen yhteiskunta hajoaisi köyhyyteen ja nälkään seuraavaan kevääseen mennessä. Roosevelt toivoi, että hänen kauppasaarronsa yllyttäisi japanilaisia iskemään ensimmäisenä ja saisi siten kansan tuen hänen osallistumiselleen toiseen maailmansotaan.

Pettymykseksi Japanin kabinetti ei vastannut uhmakkaasti vaan sovittelevasti. Ulkoministeri Shigenori Togo lähetti Washingtoniin "Viiden kohdan suunnitelman", jossa tarjottiin tärkeitä myönnytyksiä, kuten luopuminen amerikkalaisten erityisesti mainitsemista Kiinan alueista ja Japanin merentakaisien alueiden laajenemisen rajoittaminen liikaväestön vähentämiseksi. Lisäksi hän pyysi neuvottelujen aloittamista uudelleen keskustellakseen kabinetin "suunnitelmasta" kahden suurvallan välisten suhteiden normalisoimiseksi. Rooseveltilla oli kuitenkin mielessään kaikkea muuta kuin rauha. Hän päätti aloittaa vihollisuudet mahdollisimman pian, olipa Amerikan kansan hyväksyntä tai ei. Hän oli jo päättänyt käynnistää marraskuun puoliväliin mennessä Claire Chennault'n Itä-Kiinassa sijaitsevista tukikohdista käsin Yhdysvaltain ilmahyökkäyksen Japania vastaan. Itse asiassa presidentti oli antanut luvan salakavalaan hyökkäykseen kolme päivää ennen kuin hän määräsi öljynvientikiellon. Churchill, joka jo pitkään toivoi epätoivoisesti Amerikan astuvan sotaan, sai tiedon hyvistä uutisista Yhdysvaltain ulkoministeriltä Cordell Hullilta huippusalaisten diplomaattikoodien välityksellä.

Los Angeles Timesin artikkeli Japanin vuoden 1941 hyökkäyksen 60. vuosipäivänä otsikolla "Japan Broke U.S. Code Before Pearl Harbor, Research Finds". Kirjoittaja Valerie Reitman kertoi, että nuori japanilais-amerikkalainen historian professori Koben yliopistossa löysi Rooseveltin aikaisia kirjallisia asiakirjoja, jotka Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelu Central Intelligence Agency oli julistanut salaisiksi vuonna 1996. Toshihiro Minohara löysi ne sotaa edeltäviä salaisia koodeja koskevien tietojen joukosta Yhdysvaltain kansallisarkistosta College Parkissa, Marylandissa. Liitteenä olevissa mikrofiliasiakirjoissa oli japaninkielisiä käännöksiä FDR:n sähköistä eri suurlähettiläille ja liittoutuneiden

johtajille. Tokion salakirjoittajat olivat ilmeisesti murtautuneet presidentin tärkeimpiin diplomaattikoodeihin.

Vahvistusta varten Minohara pyysi tohtori Satoshi Hattoria, Koben yliopiston modernin historian professoria, tekemään erikoisetsinnän Tokion diplomaattiarkistoista. Hattori löysi kansioista nimeltä "Special Documents" (Erityisasiakirjat) 34 koneella kirjoitettua, enimmäkseen englanninkielistä tiedonantoa Yhdysvaltain ja Britannian huippusalaisista diplomaattikeskusteluista joulukuun 7. päivää edeltävinä kuukausina ja viikkoina. Japanilaiset lukivat Rooseveltin päätöksen hyökätä heitä vastaan marraskuun puoliväliin mennessä. Kun Togo, joka oli vahvasti kannattanut rauhanomaisia suhteita Yhdysvaltoihin ja joka oli aiemmin vastustanut "haukkoja" kabinetissa, sai tietää kaksinaamaisuudestaan, hän kirjoitti sodanjälkeisissä muistelmissaan: "Olin järkyttynyt huimaukseen asti. Tässä vaiheessa meillä ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin ryhtyä toimiin." Vasta luettuaan presidentin selkäänpuukotussuunnitelman itselleen jopa Japanin hallituksen "kyyhkyset" päättivät iskeä, ennen kuin hän ehti iskeä ensin.

Sillä välin Rooseveltin salainen suunnitelma hyökätä ilman ennakkoilmoitusta kansaan, jonka kanssa Amerikka oli vielä rauhassa, oli joutunut pysähtymään logististen viivästysten vuoksi. Lauchlin Curie ilmoitti hänelle 22. marraskuuta, että pommikoneet ja niiden miehistöt pääsisivät kiinalaisiin tukikohtiin vasta joulukuun lopussa. Hyökkäys aloitettaisiin viimeistään pian uudenvuoden 1942 jälkeen. Pearl Harborissa kuolleet 2 400 amerikkalaista eivät koskaan tajunneet, että heidät uhrattiin heidän presidenttinsä julkistamattoman salaliiton vuoksi, jonka tarkoituksena oli sotkea heidät laittomaan sotaan. Japanilaiset tiesivät hänen diplomaattisen koodinsa murtamisen jälkeen, mitä hän todella aikoi, ja ehtivät hänen edelleen, vain niukasti, noin kuukaudella.

Mutta yhdellä iskulla he antoivat hänelle sodan, jota hän oli jo pitkään etsinyt pelastaakseen poliittisen niskansa elvyttämällä Yhdysvaltain taloutta massiivisen asetuotannon avulla. Nyt amerikkalaisten ylivoimainen enemmistö palveli mielellään hänen aatettaan siinä traagisessa harhakuvitelmassa, että he puolustivat maataan. He valitsivat hänet ennennäkemättömälle neljännelle virkakaudelle. Siihen mennessä Roosevelt oli kuitenkin jo kuolemaisillaan kuolemaan johtavaan tippuriin; lopullinen isku olisi aivoverenvuoto.

Sir Robert Craigie, Englannin edustaja Tokiossa, julisti, että japanilaiset olivat viattomia uhreja Rooseveltin imperialismille ja Churchillin salajuonille, jonka tarkoituksena oli saada Yhdysvallat mukaan sotaan, maksoi se sitten mitä tahansa ihmishenkiä. Craigie oli ollut henkilökohtaisena todistajana näiden kahden kansainvälisen rikollisen juonittelun edellisen puolen vuoden aikana. Hänen tukena oli kongressiedustaja Hamilton Fish, joka oli kiihkeästi tukenut presidentin pyyntöä Yhdysvaltain virallisesta vihollisuuksien julistamisesta, mutta tunnusti

myöhemmin: "Roosevelt oli tärkein yllyttäjä ja sytyttäjä sodan sytyttämiseksi".

Churchillin (ja kaikkien muiden maailman johtajien) tavoin Roosevelt ymmärsi juutalaiskysymyksen hyvin ja jopa sympatisoi henkilökohtaisesti Saksan kansallissosialisteja, joita vastaan hän vielä helmikuussa 1943 kävi tekopyhästi tuhoamissotaa: "Natseja ei todellakaan voi syyttää siitä, mitä he tekivät juutalaisille", hän tunnusti kenraali Auguste Noguesille, Marokon ranskalaiselle komentajalle Casablancan konferenssissa, "koska jos Saksan kansa olisi joutunut kärsimään siitä, mitä se kärsi ennen kuin natsit tulivat valtaan, yksikään muu kansa maailmassa ei olisi toiminut toisin". F.D.R:n ymmärrys juutalaisista tekee hänen ja Churchillin vapaaehtoisesta kuuliaisuudesta heitä kohtaan entistä moraalittomampaa. Hän ei ollut mikään tyhmä hölmö, vaan tietoinen pahasta, jota hän palveli.

Franklin Roosevelt kuoli ennen sodan päättymistä, jonka hän, enemmän kuin kukaan muu, sai aikaan. Noina viimeisinä kuukausina hän tapasi Jaltassa pahaaineiset salaliittolaisensa. Hän istui valokuvaajia varten kännissä olevan Churchillin, jonka imperiumi oli lähes mennyttä, ja Stalinin välissä, joka mietti näiden kahden sääliittävän hahmon ruumiillistamien länsivaltojen heikentynyttä tilaa ja hymyili salaa itsekseen kuin kommunistinen kissa, joka on juuri niellyt kapitalistien kanarialinnun. Kuvaillessaan Neuvostoliiton mahtimiestä Jaltassa *Encyclopedia Britannica* kirjoittaa: "Huikea neuvottelija, hän oli nokkelampi kuin nämä ulkomaiset valtiomiehet."

Hän syntyi vuonna 1879 nimellä Josif Vissarionovitsh Dzhugashvilli ja muutti nimensä "Staliniksi" (venäjän kielen sanasta *stal*, joka tarkoittaa terästä), kun hänestä tuli innokas kommunisti. Kun Saksan varhaiset voitot repivät Neuvostoliittoa, hän valitti: "Kaikki, mitä Lenin rakensi meille, on menetetty ikuisesti!". Kun akselivaltion eteneminen jatkui tuona ensimmäisenä kesänä 1941, hän alkoi pitkäksi aikaa juopotella ja lukittautui syrjäiselle *datsalleen*, jolloin Neuvostoliitto jäi täysin tuuliajolle. Vaikka Saksan maihinnousu oli alkanut 22. kesäkuuta, Stalin oli liian humalassa pitääkseen julkista puhetta vasta 3. heinäkuuta; silloinkin hän pystyi hädin tuskin mutisemaan matalalla monotonisella äänellään, joka ei herättänyt muuta kuin tappiomielialaa. Alkoholista johtuvan sapattivapaan täytyi kuitenkin tehdä hänelle hyvää, sillä hän raitistui lopulta niin paljon, että hän johti itse Moskovan puolustusta seuraavana talvena. Hän hylkäsi kyynisesti marxilaisen retoriikan, jonka mukaan hän oli elänyt koko elämänsä, ja yhtäkkiä hän esitti itsensä elämää suurempana slaavilaisena nationalistina. Tekopyhä poseeraus onnistui, ja miljoonat siihen asti demoralisoituneet venäläiset liittoutuivat isänmaansa menestyksekkään puolustuksen puolesta.

Loppusodan aikana hän osoittautui loistavaksi sotapäälliköksi, ei niinkään sotilaallisten kykyjensä vuoksi - joita hänellä ei ollut juuri lainkaan - vaan ennemminkin Neuvostoliiton asevoimien häikäilemättömän uudelleenorganisoinnin

ja johtamisen vuoksi. Kun hän joutui kohtaamaan niiden massiivisen demoralisaation lievittämättömän tappion vuoksi, hän lujitti maansa vastarintaa ottamalla käyttöön puna-armeijan komissaarijärjestelmän, joka seisoj kirjaimellisesti venäläisten sotilaiden takana pistoolit valmiina ampumaan jokaisen horjuvan miehen. Verrattuna Saksan Gestapon palveluksessa vuonna 1939 olleiden henkilöiden kokonaismäärään (7 500) Neuvostoliitossa työskenteli samaan aikaan peräti 366 000 salaista poliisia.

Stalinin kunniaksi on sanottava, että hän oli jo tuonut Venäjän teollisuusaikaan (vaikkakin kymmenen miljoonan murhatun talonpojan, *kulakin*, kustannuksella), ja nyt hän muutti sen tehtaat muutamassa kuukaudessa jättimäisiksi sotatarviketehtäiksi, jotka olivat valmiita totaaliseen sotaan. Hän loi neuvostoliittolaisen taistelutaktiikan, jossa sivuutettiin kaikki strategiat ja hyökättiin miehiä ja materiaalia vastaan vain silloin, kun vastustaja oli ylivoimainen ylivoimainen, huolimatta sotilaiden aina kärsimistä raskaista tappioista. Joskus nämä joukko-
hyökkäykset onnistuivat, mutta usein ne epäonnistuivat, ja ne johtivat aina venäläisten miesten ja koneiden joukkotuhoon. Neuvostoliiton menestys Stalini-gradissa, Kurskissa ja sodan lopussa näytti vahvistavan Stalinin ilmeistä sotilaallista johtajuutta jopa Adolf Hitlerin silmissä.

Führer ja muu ulkomaailma eivät kuitenkaan tienneet, että Stalinin voitot olivat ennen jokaista taistelua Saksan yleisesikunnan petturit, jotka yhteistyössä "Punaisen orkesterin" vakoiluverkoston juutalaisen johtajan Leopold Trepperin kanssa välittivät Hitlerin suunnitelmat Neuvostoliiton ylijohdolle. Kuten Winston Churchill huomautti, Venäjän vallankumous oli suurelta osin juutalaisten asia, ja Josif Stalin - jota Leon Trotskin ja Grigori Zinovjevin kaltaiset juutalaiset pitivät älyttömänä mutta taipuisana sätkynukkeksi - asetettiin juutalaisten sätkynukeksi neuvostotyranniaan varten. Hän istui sopivasti Zinovjevin ja toisen kommunistijuutalaisen, Lev Kamenevin, välissä Leninin kuoleman jälkeisessä ensimmäisessä hallituskolmikossa.

Stalin, Churchill ja Roosevelt olivat tavallisia keskinkertaisuuksia, joiden älykkyys oli rajallinen ja joita määritteli vain heidän valtava henkilökohtainen val-
lan- ja arvovallanhimonsa. Ahneista poliittisista epäkohdista ei ole koskaan pulaa, ja ne ovat helposti saatavilla harvemmin vilahteleville juutalaisille sähkökääntäjille, joille tällaiset halukkaat mielitelijät ovat yhtä yleisiä kuin täysin kertakäyttökelpoisia. Sota merkitsi eri asioita siihen osallistuneille maailman johtajille. Churchillille se oli yksinkertaisesti palkitsevin tilaisuus ansaita elanton-
sa ja välttää taloudellinen skandaali. Rooseveltille se oli ainoa keino päästä pois lamasta ja pelastaa poliittinen olemassaolonsa. Stalin piti sitä parhaana mahdollisuutenaan tulla toiseksi Tšingis-kaaniksi, Neuvostoliiton hallitseman planeetan hallitsijaksi. Näille miehille toinen maailmansota oli vain keino saavuttaa hen-

kilökohtaisia päämääriä, joilla ei ollut mitään tekemistä fasismin, demokratian, sivilisaation tai minkään muunkaan julkisen asian kanssa, joilla he koristelivat yksityisiä agendojaan miljoonien ihmisten kustannuksella.

Liittoutuneiden johtajat olivat samankaltaisia siinä mielessä, että he kaikki kärsivät henkilökohtaisista ongelmista, jotka vääristivät heidän käyttäytymistään. Churchill oli toivoton alkoholisti. Kuten kaikki raskasjuopot, hänkin oli huono juoppo, joka kouristeli vainoharhaisuudesta ja riippuvuudesta sotaisuuteen. F.D.R. oli ollut Rooseveltin perinteen mukainen fyysisesti voimakas mies, kunnes polio lamaannutti hänet varhaisaikuisuudessa. Häntä jomotti tarve näyttää vahvalta omasta nöyryyttävästä heikkoudestaan huolimatta, ja hän ylikompensoi ja sublimoi turhautumisensa ulkoiseen aggressiivisuuteen. Stalinilla oli syntyessään epämuodostunut, kuihtunut käsi, jonka vuoksi hän vaali syvään juurtuneita alemmuudentunteita ja kostonhalua Shakespearen Rikhard III:n tavoin.

Nämä olivat epäkelpoisia ja sattumanvaraisia, rampoja psykopaatteja, joille kansakuntien kohtalo uskottiin. Churchill ja Roosevelt olivat itse osittain juutalaisia, kun taas Stalin, georgialainen ei-juutalainen, asui juutalaisessa perheessä (kommunistiset Kagonovitsit), meni naimisiin juutalaisen naisen kanssa (Nadezhda Allilujeva) ja puhui jopa jiddishiä. Liittoutuneiden ja akselivaltion syiden rotuerot määrittyivät siis selvästi niiden johtoasemissa. Toisen maailmansodan tai koko ihmiskunnan historian ymmärtäminen on mahdotonta ilman juutalaisten roolin ymmärtämistä. Tämä ei ole missään niin ilmeistä kuin toisen maailmansodan historiassa, joka oli looginen ja väistämätön sotilaallinen jatke kansallissosialistiselle poliittiselle taistelulle, jonka Adolf Hitler oli aloittanut heitä vastaan kaksikymmentä vuotta aiemmin.

Jotta hänen taistelussaan olisi järkeä, on tehtävä selväksi, että ensimmäisen maailmansodan jälkeinen demokraattinen Saksa oli juutalaiskommunistien leikkikenttä, joka noudatti Leninin sanontaa siitä, että maailman punainen vallankumous johtaa valtakunnan kautta. Saksalaiset kuolivat kirjaimellisesti nälkään Münchenin ja Berliinin kaduilla, koska he eivät kyenneet löytämään kunnon työtä ja olivat kiitollisia vähäisistä, usein halventavista töistä, joita heille harvoin tarjottiin. Kansakunnan lapsikuolleisuus nousi huimasti. Nälkä, äärimmäinen köyhyys, nuorisorikollisuus, rikollisuus, moraalittomuus, kulttuurin mätäneminen, poliittinen katuväkivalta ja sosiaalinen kaaos olivat vallalla. Samaan aikaan juutalaiset maakeinottelijat rikastuivat yön aikana ostamalla valtavia kiinteistöjä, enimmäkseen maatiloja, saksalaisilta, jotka olivat jääneet köyhiksi "suuren" sodan katastrofaalisten vaikutusten vuoksi. Juutalaiset hallitsivat tuolloin, kuten nytkin, useimpia ammatteja (erityisesti lääketiedettä, lehdistöä, taidetta ja hallintoa), koska saksalaiset oli Versaillesin sopimuksella "laillisesti" vapautettu äänioikeuksista. Samaan aikaan 1920-luvun mätä Weimarin tasavalta oli marxilaisten ja kapital-

istijuutalaisten sekamelska, joka piti köyhtynyttä Saksan kansaa vain ideologisena ja taloudellisenä pavunpyörittäjänä. Kommunistirikolliset kaappasivat kokonaisia osavaltioita, kaupunkeja ja kaupunkeja, kuten Baijerin, Berliinin ja Coburgin, ja lähes kaikki niiden johtajat - Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg, Kurt Eisner jne. jne. - olivat juutalaisia.

Heidät kuitenkin kukisti kansanliike, jollaista ei ollut koskaan ennen nähty, kun Adolf Hitler valittiin kansleriksi. Monet juutalaiset lähtivät Saksasta ja muuttivat Neuvostoliittoon, Ranskaan, Englantiin ja Yhdysvaltoihin, jossa he alkoivat välittömästi agitoida kostosodan puolesta. Kaikki heidän poliittiset ja taloudelliset investointinsa pysyvästi kukistuneeseen Saksaan olivat haihtuneet kansallissosialismin suosion myötä. Jo kesällä 1933, vain kuukausia Hitlerin vaalivoiton jälkeen, maailman juutalaisuuden vaikutusvaltaisimmat henkilöt järjestivät joukkokokouksen New Yorkin Madison Square Gardenissa. Heidän puolestapuhujansa oli Samuel J. Untermyer, joka oli täydellinen valinta heidän ehdottamaansa työhön. Kaksikymmentäkuusi vuotta aiemmin Untermyer oli saanut Yhdysvallat julistamaan sodan Saksalle useimpien amerikkalaisten vastustuksesta huolimatta. Hän teki tämän merkittävän urotekonsa maksamalla Woodrow Wilsonille skandaalilla uhkaavalle kiristyssähköpostittajalle sillä ehdolla, että tahditon presidentti muuttaisi hallituksensa ei-sotilaallista politiikkaa. (Tunnetut tutkijat Andrew Collins ja Chris Ogilvie-Herald ovat kiistattomasti selvittäneet Yhdysvaltojen osallistumisen juutalaiset juuret ensimmäisessä maailmansodassa).

Nyt, vuonna 1933, ammattimainen sodanlietsoja oli jälleen liikkeellä. Untermyer julisti "pyhän sodan" uutta Saksaa vastaan, jota sittemmin jokainen merkittävä amerikanjuutalainen kannatti. "Mitä me ehdotamme ja olemme jo pitkälle edistyneet sen toteuttamisessa, on ajaa puhtaasti puolustuksellista taloudellista boikottia, joka heikentää Hitlerin hallintoa", hän sanoi, "ja saattaa Saksan kansan järkiinsä tuhoamalla sen vientikaupan, josta sen olemassaolo riippuu."

Vastauksena Untermyerin "pyhän sodan" julistukseen" kansaa vastaan, joka ei ollut tähän mennessä vahingoittanut ketään, juutalainen sanomalehti, *Natscha Retsch*, murhaavasti raivostui parhaan Vanhan testamentin perinteen mukaisesti: "Sotaa Saksaa vastaan käyvät kaikki juutalaisyhteisöt, konferenssit, kongressit, jokainen yksittäinen juutalainen!". Näin sota Saksaa vastaan elävöittää ideologisesti ja edistää etujamme, jotka vaativat Saksan täydellistä tuhoamista. Vaara meille juutalaisille on koko Saksan kansassa, Saksassa kokonaisuutena sekä yksilöllisesti. Se on tehtävä vaarattomaksi kaikkien aikojen ajaksi."

Adolf Hitlerin viimeinen tahto ja testamentti, joka allekirjoitettiin hänen kuolinpäivänään 30. huhtikuuta 1945, näyttää vahvistavan tällaista kiivasta kiihkoa: "Ei ole totta, että minä tai kukaan muu Saksassa olisi halunnut sotaa vuonna 1939. Sitä halusivat ja siihen yllyttivät yksinomaan ne kansainväliset valtiomiehet, jotka

olivat joko juutalaista alkuperää tai työskentelivät juutalaisten etujen hyväksi.""

Yli kuusikymmentä vuotta myöhemmin juutalaiset kutsuivat edelleen kaikkia saksalaisia "rikoksentekijärotuun" kuuluviksi, olivatpa he kuinka juutalaismielisiä tai natsien vastaisia tahansa. Näin Kanadan juutalaiskongressi tuomitsi Kanadan oikeusministeriön "sotarikosten ja rikosten ihmisyyttä vastaan -osaston" päähistorioitsijan Ruth Bettina Birnin vain siksi, että hän oli ei-juutalainen saksalainen, vaikka hän syytti kansallissosialisteja!

Untermeyerin "pyhän sodan" ensimmäinen vaihe oli taloudellinen boikotti, jonka tarkoituksena oli tuhota Saksa "miljoonien ei-juutalaisten ystäviemme" avulla (*The New York Times*, 7. elokuuta 1933). Hän parafroosi *Siionin oppineiden vanhimpien pöytäkirjoissa* (1900-luvun vaihteessa pidetyn maailman johtajien salaisen kokouksen pöytäkirjat) esitettyä strategiaa, jonka mukaan kaikki juutalaisten suunnitelmia vastaan kapinoivat ei-juutalaiset kansakunnat on kuristettava talouspakotteilla. Nämä toimisivat alkusoittona sotilaallisille toimenpiteille, joihin ryhtyisivät muut ei-juutalaiset maat, joissa juutalaisilla on edelleen poliittista (eli taloudellista) vaikutusvaltaa. Pöytäkirjan VII kohdassa 3 sanotaan: "Meidän on voitava vastata kaikkiin sortotoimiin sodalla sen maan naapureita vastaan, joka uskaltaa vastustaa meitä".

Vaikka yleisen mielipiteen muokkaajat ovat hysteerisesti ja johdonmukaisesti leimanneet asiakirjan "väärennökseksi", juutalaiset itse ovat kuitenkin todenneet sen aitouden. Kirjassaan *Varokaa Jumalaa: The Ultimate Paradox*, eteläafrikkalainen juutalainen historioitsija David Ash kuvailee "Siionin oppineiden vanhimpien pöytäkirjoja" todellisenä varoituksena ihmiskunnalle siitä, että juutalaiset käyttävät raamatullisia oppeja vallankäyttöön ja omien päämääriensä edistämiseen" (Parfrey, 405). 1980-luvun alussa yksi 1900-luvun puolivälin vaikutusvaltaisimmista juutalaisista, Armand Hammer, amerikkalaisen Occidental Petroleum Corporationin pomo ja presidenttien Nixonin ja Reaganin poliittinen marionettimestari, perusti muiden juutalaisten (mediamoguli Robert Maxwell, israelilainen monimiljonääri Shaul Eisenberg, maailman suurimman kiinteistöyhtiön johtaja Albert Reichmann ja niin edelleen) kanssa kansainvälisen yritysryhmän. Hammer kutsui tätä maailman vaikutusvaltaisimpien miesten muodostamaa miljardöörien kerhoa röyhkeästi "Siionin vanhimmiksi" (Epstein, 322). Loppujen lopuksi sionismin maailmanjohtaja toisti vain sen, mitä Untermeyer ja *pöytäkirjojen* kohta 3, numero 7 väittivät, kun Chaim Weizman kertoi Winston Churchillille vuonna 1941, että juutalaiset saivat Amerikan taistelemaan Saksaa vastaan ensimmäisessä maailmansodassa, ja he tekisivät niin jälleen toisessa maailmansodassa (Irving, *Churchill's War*, Vol. 2, 76,77).

Filosofian tohtori M. Raphael Johnson kirjoittaa, että Untermeyerin boikotti "oli sotatoimi, joka ei ollut vain metafora: se oli hyvin suunniteltu keino tuhota Saksa

poliittisena, sosiaalisena ja taloudellisena kokonaisuutena." Tämä oli myös "sotatoimi". Saksaa vastaan suunnatun juutalaisten boikotin pitkän aikavälin tarkoituksena oli saattaa Saksa konkurssiin ensimmäisen maailmansodan jälkeen Saksalle määrättyjen korvausmaksujen osalta ja pitää Saksa demilitarisoituna ja haavoittuvana. Itse asiassa boikotti oli Saksalle varsin lamauttava. Juutalaiset tutkijat, kuten Edwin Black, ovat kertoneet, että vastauksena boikottiin Saksan vienti väheni 10 prosenttia ja että monet vaativat saksalaisten omaisuuden takavarikointia ulkomailla."(43). Kaikki tämä kohdistui kansaan, jonka ainoa "rikos" tähän mennessä oli ollut juutalaisten arvostelu.

Maailmanlaajuinen boikotti kuitenkin epäonnistui, koska kansallissosialismi teki Saksasta taloudellisesti riippumattoman kansainvälisestä rahaverkosta. Eikä kenellekään juutalaiselle tarvinnut kertoa, mitä tapahtuisi, jos muut pakanakansat heräisivät juutalaisten vallan todellisuuteen, kuten saksalaiset olivat tehneet. Hitler ratkaisi myös työttömyyden ja palautti vaurautta maahansa, kun muu läntinen sivilisaatio vajosi suuressa lamassa. Jos hänen esimerkkinsä omaksuttaisiin muissa maissa, Rothschildin talon perustama juutalaisten kansainvälinen pankkiverkosto romahtaisi.

Hitlerin vastainen kiihottaminen ulkomaailmassa koko 1930-luvun ajan tulee selväksi paitsi Untermeyerin "sodanjulistuksen" valossa New Yorkin Madison Square Gardenin korokkeelta. Ranskassa oli juutalainen pääministeri Leon Blum, ja Ison-Britannian juutalainen sotaministeri ja äänekkäin sodanlietsoja oli Isaac Leslie Hore-Belisha, 1. paroni Hore-Belisha. Ei ole yllättävää, että Churchill myönsi hänelle aatelistarvon salaliittolaisen "Focuksen" puolesta tehdyistä palveluksista. Sitten olivat Neuvostoliiton juutalaiset, joiden suunnitelmia yhden maailman hallituksen perustamiseksi uhkasi kansallissosialismin ideologinen vetovoima kaukana Saksan rajojen ulkopuolella. Oli täysi syy uskoa, että samat työväestön joukot, jotka oli voitettu irti marxilaisuudesta ja jotka olivat tuoneet kansallissosialismin valtaan Saksassa, tekisivät niin toistuvasti myös muissa maissa ja lopettaisivat ikuisesti Karl Marxin unelman juutalaisten hallitsemasta kansainvälisestä "proletariaatin diktatuurista".

Esittämällä Adolf Hitlerin yksipuolisesti lehdistössä ja elokuvateollisuudessa ihmiskunnan pahimpana vihollisena juutalaiset alkoivat psykologisesti luoda vihan ilmapiiriä, joka oli edellytys aseellisille vihollisuuksille. Mutta kuusikymmentä vuotta sen jälkeen, kun he olivat rauhan aikana julistaneet hyökkäyksen, jopa juutalainen kirjailija Lenny Brenner myönsi: "Ennen sotaa sionistijohtajat julistivat massiivisen kansainvälisen boikotin Saksan hallitusta vastaan. Tämä aggressiivinen politiikka kaatoi polttoainetta jo ennestään tulehtuneeseen tilanteeseen, ja näin ollen se auttoi holokaustin [sic] käynnistymisessä"... (Parfrey, 404,405).

Ludwig Lewisohn, yksi FDR:n "neuvonantajista" ja Amerikan sionistijärjestöjen

johtaja, sanoi New Yorkin *The Jewish Mirror* -lehdelle 3. lokakuuta 1942: "Juutalainen kansa on tämän sodan luonteen symboli". Ei kukaan muu. Ei mikään muu. Tämä on koko asian alfa ja omega, alku ja loppu!". 61 miljoonaa kuolонуhria (puhumattakaan 240 miljoonasta haavoittuneesta, lukemattomista miljoonista, jotka orjuutettiin sukupolvien ajaksi kommunismin alaisuuteen, ja korvaamattomista kulttuuriaarteista, jotka hävitettiin), jotka ovat seurausta konfliktista, josta hän ottaa kunnian kansansa nimissä, tekevät hänestä koko ihmiskunnan historian verisimpiä sotarikollisia.

NSDAP/AO on maailman suurin Kansallissosialistisen propagandan toimittaja!

Painettuja ja verkkojulkaisuja useilla kielillä

Satoja kirjoja monilla kielillä

Satoja web-sivustoja monilla kielillä

**SS Defender
against Bolshevism**
by Heinrich Himmler
**FOR DANMARK!
MOD BOLCHEVISM!**

**The Poisonous
Mushroom**
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

**Hitler
in Italy**
**HITLER
in ITALY**

**SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family**

**Theodor Fritsch
The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BMD

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**